

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320203850
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4320203850.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobkyne: T. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX/X, XXX XX L. X., zastúpenej: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice dňa 3. augusta 2021 č.k. 13Csp/49/2020-187, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa má nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 400 eur do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný veriteľ uzavrel so žalobkyňou ako dlžníkom písomnú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru č. 8500048291 zo dňa 14.05.2014. Žalobkyňa podala na Okresný súd Levice žalobu, na základe ktorej sa zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu dňa 14.05.2014 stala predmetom súdneho prieskumu. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 8Csp/62/2016. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 11.06.2019 č.k. 8Csp/62/2016-148 uložil veriteľovi zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1 535,84 eura do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a vo veci rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 21.05.2020 č.k. 9Co/21/2020-223, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 11.06.2019 č.k. 8Csp/62/2016-148 nadobudol právoplatnosť dňa 22.06.2020. Vychádzal z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého bolo zrejmé, že súd vyhodnotil zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi stranami sporu dňa 14.05.2014 za bezúročnú a bez poplatkov, pretože neobsahovala všetky náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.

1.3. Konštatoval, že žalobkyňa má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými právnymi predpismi, má právo aj na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti stanovenej týmto zákonom zodpovedá. Keďže žalobkyňa si úspešne v konaní vedenom na Okresnom súde

Levice pod sp.zn. 8Csp/62/2016 voči žalovanému uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv, tým nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Výšku finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur súd prvej inštancie považoval za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa a skutočnosť, že žalobkyňa sa musela súdnou cestou domáhať vrátenia plnenia poskytnutého na základe zmluvných podmienok skoncipovaných žalovaným. Vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú a funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Ďalej ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípade sa ho nedopustí v takej intenzite.

1.4. Vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.06.2013, uviedol, že ide o ustanovenie, ktoré neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie alebo ako treba určiť jeho výšku. Základným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Vyslovil názor, podľa ktorého nárok je daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku, ktorých účelom je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, resp. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2016 sp.zn. 6Cdo/389/2015). Konštatoval, že v danom prípade zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, keďže bolo preukázané, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď žalobkyňi predložil na podpis formulárovú zmluvu, ktorá nemala náležitosti predpísané zákonom č. 129/2010 Z.z. Žalovaný na základe takejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere získal od žalobkyne financie bez protihodnoty, ktorých vrátenia sa žalobkyňa právoplatne domohla v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 8Csp/62/2016. Podľa tohto rozsudku žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne vo výške 1 535,84 eura. Na základe uvedeného došiel k záveru, že nárok uplatnený žalobkyňou je primeraný v celom rozsahu a preto žalobe vyhovel.

1.5. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa mala podať len jednu žalobu a neuplatňovať si nároky na primerané finančné zadosťučinenie v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 13Csp/26/2020 a sp.zn. 13Csp/49/2020, súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné. Vo veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 13Csp/26/2020 si žalobkyňa uplatnila od žalovaného nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia dňa 15.04.2020 kedy došla žaloba na súd na základe rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 3. mája 2019 č.k. 9Csp/74/2016-205, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.06.2019. V tomto súdnom konaní došla žaloba Okresnému súde Levice dňa 08.07.2020 na základe rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn. 8Csp/62/2016-148 zo dňa 11.06.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 22.06.2020. Rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 11.06.2019 č.k. 8Csp/62/2016-148 bol potvrdený Krajským súdom v Nitre dňa 21.05.2020 č.k. 9Co/21/2020-223 a spis sa vrátil Okresnému súde Levice dňa 16.06.2020. Žalobkyňa preto nemohla mať dňa 15.04.2020 vedomosť, že vo veci vedenej na OS Levice pod sp.zn. 8Csp/62/2016 bude spis vrátený tunajšiemu súdu dňa 16.06.2020.

1.6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, a keďže žalobkyňa mala v konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Uviedol, že o výške trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

2.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v celom rozsahu, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia. Dôvodil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

2.2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odôvodnil nepreskúmateľnosťou rozsudku, pokiaľ ide o skutkové a právne závery, ktorými mala byť preukázaná výška žalovaného nároku. K tomu poukázal

na ustanovenie § 220 CSP a rozhodnutie R 52/2020 (uznesenie NS SR sp.zn. 5Obdo 14/2020 z 23.06.2020). Tvrdil, že súd prvej inštancie v napádanom rozsudku svoje rozhodnutie neodôvodnil ani tým, akým odhadom alebo úvahou sa riadil. Pretože zo všeobecného a neurčitého záveru nie je možné zistiť nič ani o úvahe súdu. Rozhodnutie obsahuje všeobecné odôvodnenie o prihliadaní na konkrétne skutkové zistenia, závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, intenzitu a rozsah nepriaznivých následkov. V konkrétnostiach však súd prvej inštancie neuvádza nič. Odôvodnenie rozhodnutia je všeobecným prepísaním toho, čo vo svojich rozhodnutiach citovaných aj v napádanom rozsudku vyslovil ako obiter dictum Najvyšší súd SR. Tým však dovolací súd nemyslel to, aby rozhodnutie bolo všeobecné, ale len vyjadril návod na to, aké skutočnosti by sa mali posudzovať v tom-ktorom prípade. V prejednávanej veci však súd prvej inštancie takto nepostupoval, lebo neoznačil ktoré konkrétne skutkové zistenia, závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, intenzitu a rozsah nepriaznivých následkov zohľadnil a ako.

2.3. Ďalej namietal zjavnú neprímeranosť priznaného nároku. Hoci právna úprava zdôrazňuje primeranosť finančného zadostučinenia v už samotnom terminologickom označení (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.), v napádanom rozsudku sa neuvádza ani zmienka, aké skutočnosti súd v tomto smere zohľadnil a na základe čoho sumu 400 eur považuje za primeranú. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co91/2012, z ktorého citoval a tvrdil, že napádaný rozsudok nie je založený na žiadnych individuálnych skutkových zisteniach. Preto tvrdil, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napádaného rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právny závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadostučinenia v sume 400 eur.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu k námietke nepreskúmateľnosti s poukazom na body 21 a 22 napádaného rozhodnutia uviedla, že podmienky pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie splnené boli. K tvrdeniu žalovaného, podľa ktorého z rozsudku nevyplýva na základe akých skutkových zistení a právneho posúdenia súd prvej inštancie dospel k záveru o primeranosti finančného zadostučinenia v sume 400 eur, uviedla, že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťal recidívy pokiaľ ide o uplatňovanie alebo prijímanie plnení zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch, hoci z rozhodovacej praxi súdov, mal vedomosť o vadnosti svojich produktov, ktoré boli opakovane súdmi vyhlasované za bezúročné a bez poplatkov, prípadne obsahovali výroky o určení neprijateľných zmluvných podmienok. Poukázala sa rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dna 30.01.2019 sp.zn. 6Cdo/127/2017. Navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobkyne vo výške 100 %.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6.1. Žalovaný v odvolaní namietal vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Dôvodil nepreskúmateľnosťou rozsudku, pokiaľ ide o skutkové a právne závery, ktorými mala byť preukázaná výška žalovaného nároku. K uvedenej námietke argumentoval tvrdením, že súd prvej inštancie v napádanom rozsudku svoje rozhodnutie neodôvodnil ani tým, akým odhadom alebo úvahou sa riadil. Odôvodnenie rozhodnutia je všeobecným prepísaním toho, čo vo svojich rozhodnutiach citovaných aj v napádanom rozsudku vyslovil ako obiter dictum Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 5Obdo 14/2020. V prejednávanej veci však súd prvej inštancie neoznačil ktoré konkrétne skutkové zistenia, závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, intenzitu a rozsah nepriaznivých následkov zohľadnil a ako. Uvedená argumentácia svedčí tomu, že žalovaný namietal nedostatky v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré mali spôsobiť jeho nepreskúmateľnosť, teda vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“ Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, je

aplikovateľné aj na rozhodnutia vydané podľa Civilného sporivého poriadku a možno ho aplikovať aj na odvolacie konanie.

6.2. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, súdom prvej inštancie aplikované právne normy a právne závery, pre ktoré nemožno konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a tým vadu konania majúcu za následok odňatie práva na spravodlivý proces. Keďže z obsahu spisu odvolací súd nezistil procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ani nedostatok dôvodov, pre ktoré by bolo možné konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a tým inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

7.1. Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 11. júna 2019 č.k. 8Csp/62/2016-148 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 535,84 eura a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, čím v plnom rozsahu vyhovel žalobe žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil s poukazom na skutočnosť, že žalovaný a žalobkyňa uzavreli dňa 14.05.2014 zmluvu o revolvingovom úvere číslo 8500048291, na základe ktorej bola žalobkyni poskytnutá suma 1 500 eur. Okresný súd zistil, že zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) a i) zákona č. 129/2010 Z.z., a to termín konečnej splatnosti a úrokovú sadbu, ktorá síce bola uvedená vo výške 70,01 % ročne, ale v takejto výške je úroková sadzba v rozpore s dobrými mravmi a podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Navyše do RPMN nebol započítaný poplatok 215,75 eura na základe dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8 zmluvy, ktorý považoval za náklad spojený s úverom. S uvedených dôvodov považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Dospel k záveru, že žalobkyňa zaplatila žalovanému na úvere vyššiu sumu, než bola povinná, keďže úver bol poskytnutý výške 1 500 eur a žalovanému zaplatila 3 035,84 eura, preto sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil sumou 1 535,84 eura, ktorú musí vydať žalobkyni. Uvedený rozsudok okresného súdu bol rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. mája 2020 č.k. 9Co/21/2020-223 potvrdený.

7.2. V súvislosti s uvedeným porušením povinnosti žalovaným, žalobkyňa uplatnila na súde právo na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., tvrdiac, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre jeho priznanie, a to porušenie povinnosti veriteľom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., úspešné uplatnenie porušenie práva spotrebiteľa na súde a príčinná súvislosť medzi nimi. Uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia považovala za primeranú vzhľadom na výšku odplaty, v ktorej zároveň boli ohrozené jej práva. K tomu poukázala na viaceré súdne rozhodnutia.

7.3. Žalovaný poprel splnenie podmienok pre priznanie finančného zadosťučinenia, tvrdil, že žalobkyňa nekonkretizovala porušenie práva a povinnosti, ktoré jej zakladá nárok. Navrhoval žalobu zamietnuť.

7.4. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel. Na odvolanie žalovaného je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane výroku o trovách konania (ako výroku závislého) predmetom skúmania odvolacím súdom.

8. Podľa § 3 ods. 5 prvá a posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Odvolací posudzujú napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z hľadiska zisteného skutkového stavu, citovaného zákonného ustanovenia a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie považoval v danej veci za rozhodujúce, že žalobkyňa uplatnila na súde porušenie svojich práv, resp. porušenie povinností žalovaného v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a bola pri uplatnení svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia procesne úspešná v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 8Csp/62/2016, v ktorom bola žalovanému rozsudkom zo dňa 11. júna 2019 č.k. 8Csp/62/2016-148, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. mája 2020 č.k. 9Co/21/2020-223, uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni peňažné plnenie v sume 1 535,84 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Konštatoval, že tým nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Výšku finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur súd prvej inštancie považoval za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného

do práva žalobkyne ako spotrebiteľa a skutočnosť, že žalobkyňa sa musela súdnou cestou domáhať vrátenia plnenia poskytnutého na základe zmluvných podmienok skoncipovaných žalovaným, osobitne s poukazom na výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne vo výške 1 535,84 eura. Na základe uvedeného dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobkyňou je primeraný v celom rozsahu a preto žalobe vyhovel. Odvolací súd sa s uvedeným záverom v celom rozsahu stotožnil. Správny bol aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže žalobkyňa bola v konaní plne úspešná. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov rozsudku v napadnutej časti ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

10.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že nárok na finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, pričom súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých pri svojej úvahe musí vychádzať. Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia súd posudzuje v prvom rade z hľadiska dôvodov, ktoré sú uvedené v žalobe, a zistených skutkových okolností. Ďalej sa súd zaoberá závažnosťou a intenzitou konania žalovaného a nepriaznivými následkami tohto konania na žalobcu, ktoré musia mať konkrétnu podobu. Netolerovateľné je napríklad konanie v rozpore s dobrými mravmi uplatnením neprimerane vysokej odplaty za poskytnutie úveru a rovnako tak absencia zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Nie je však možné opomenúť ani skutočnosť, že porušiteľ získal finančné prostriedky, ktoré požadoval, čím sa na úkor spotrebiteľa bezdôvodne obohatil.

11.2. V danej veci žalobkyňa v žalobe tvrdila, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre priznanie finančného zadosťučinenia za porušenie povinnosti žalovaným, ktoré bolo úspešne uplatnené na súde a ktorým jej reálne vznikla škoda, keď bola nútená plniť žalovanému prostriedky, na ktoré žalovaný nemal nárok. Pritom poukázala na rozhodnutie v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 8Csp/62/2016, v ktorom mu bolo priznané plnenie 1 535,84 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na uvedené skutkové tvrdenia žalobkyne, ktoré boli v konaní pred súdom prvej inštancie aj preukázané, zisteným nepriaznivým následkom konania žalovaného v podobe vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane vo výške 1 535,84 eura, je priznaná suma finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v danej veci vo výške 400 eur, plne primeraná, s prihliadnutím na jeho satisfakčnú funkciu, kompenzujúcu zásah do majetkových práv žalobkyne, ako i na funkciu sankčnú, ktorá pôsobí na dodatočné odradenie dodávateľa od prípadných budúcich porušení práv spotrebiteľov.

12. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP dôvodiac nepreskúmateľnosťou rozsudku, z touto sa odvolací súd vypořiadal v bode 6. Okrem toho žalovaný namietal zjavnú neprímeranosť priznaného nároku a tvrdil, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napádaného rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právny závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 400 eur. S uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Za rozhodujúcu považoval súd prvej inštancie práve výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne, ale tiež intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa a skutočnosť, že žalobkyňa sa musela súdnou cestou domáhať vrátenia plnenia poskytnutého na základe zmluvných podmienok skoncipovaných žalovaným. Predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je v prvom rade uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a ďalej spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti prívodiť spotrebiteľovi ujmu, pričom nie je rozhodujúce, či spotrebiteľovi ujma skutočne vznikla. Okresný súd Levice vo veci sp.zn. 8Csp/62/2016 považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie niektorých zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. V dôsledku toto priznal žalobkyni právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške 1 535,84 eura. Je len logické, že uvedenú sumu priznaného bezdôvodného obohatenia považoval súd prvej inštancie za smerodajnú pri posudzovaní primeranosti priznaného finančného zadosťučinenia v danej veci. Aj odvolací súd považuje za spravodlivé, aby výška primeraného finančného zadosťučinenia vychádzala zo sumy bezdôvodného obohatenia, ktorej vydania sa žalobkyňa domohla od žalovaného v súvislosti porušením povinností žalovaného pri vyhotovení úverovej zmluvy, keďže súd prvej inštancie sa už porušením povinností žalovaným nezaoberal, v tejto otázke vychádzal z rozhodnutia vo veci sp.zn. 8Csp/62/2016.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).